

Leontin Med

*Uppan, sem ismenhette
földjeimen túl 3.*

Kő - sík álomfejtői

I.

Lépcsőit sem, fent a romkövek közt a virágos.
A rózsagyémánt, oromkör - kéket vélt' ott.
Színsár cipőt levetvén, tűnő mezítlábasan.
Feszítettte légszomj, szédület mind' aranya.
Szert' egekő - föld vidékit rejt' cseng', a lent.
Mégis hív', nincstelenség csendje - lüktetés.
Mind' szív - idegsejt, elfoszlót, pirosa ívét.
Általit a vakíttat, hisz lét a lenni, így elhalni.
Nem hihette: hegybelit, magasát, lépted túli.
Az ég felé, a „van” parancsa: míg távolit ért'.

Hol nem létező: utolsó kékít porrá sík - vonal.
A „nincs végtelen”, rajzolódik fényit - hajlottá.
Mint számos tér - elmélet: körben járt' világít.
Hisz a testi csontra, fehérédd, a visszamozdul'.
Időbelit tornyosul, kő előttiség, mind' a dobta.
A vonz' - idéző, titok köreit, elhagyta csillagos.
Nem is a „történet” maga, mit jeleníthet múlt.
Valahol nem tökéletes az űr, magad mindség.
Hiába a ragyog' gondolt', ébent így jelöltsége.
A kiválasztott, embert: szónélküli halhatatlana.

Míg nekünk, tündér - tó életvize, kertvégi patak.
Gyermekit magad - kor, elmondott: halni napon.
Míg így véné, nem halhat tudtság, a ragyog'.
Hőlomb kőhárs kérgére, jajong, feszített a nyár.
Erdő sincs már, klorofil ízre most tudóm pirosa.
Lángnap szív, ér - szövet: vénák, lökte „atom”.
Mit legkisebbje, szén tizenkettede: tűz halott.
Testnélkülit remélt most, kísért kő - csillagost.
Elvonatkoztatta, álom és fényit: a megtudható.
Tudattalan formál, vélt' mindennapos tárgyaim.

2.

Alakság lét - okát veszti, így találni őket sorra.
Nagykabát zsebében, pipadohányt, tél „sincs”.
Aranyfogat csilla' - fém, arcszeglet idegit derű.
A másít univerzum: élt, teremt' érc - kőtemetőt.
Eszme vérrög - barikád: holtra szellemit hitten.
Mind' kiált, szolgálalkú anyagit - képzet jó urát.
Fantázia igazságit, halált sem ítélné nagyvilág.
Ajkam vas - atom, utolsó elektronjait köpte száj.
Mit izotópnyi másság, a fizikális csengte magát.
Idegit - ín mozdul hason, sejté elemi - szerves.

Múlt: kőlépcsőin szín - űrben, botlik a termet.
Alakmásit mélybe vérezte, fájdalmat felismert.
Lette „össpermium” időt - nemzőt pillant' gyöke.
Mindség léte - öled - vagina: égte szűz - mássá.
Idő - geometria, kört rajzolt' egyenessé: végesít.
Önmagát adhatta - pillantós, így újra ismét múlt.
Sorra, a halni idéz': de javu míg időtlene már.
Újjá magad ismert' öröklét, égi - földi viszonyát.
Mások látta, szimbolika - „rend” neve: Ember.
Így magad ismert, közszellem ért': tanult én - e.

Vagina sós íz, és savanykás seprűlé bora.
Pipacsok piros, szertefűtta mákonyos álmat.
Szirmot - leveles - gyökér: a nem jött évszak.
Szüret ősze, kortyra ízt: újmúlt bor, mámorít.
Jókedv és szomor' napjaink, évre - évet jelenít.
A csend ízen': öreged' nagykabát zseb melege.
Ősze, pirosít levél fáit - erdőt, a vélt' megfeled'.
Gyalogút, csapáson kacag, jöve tél: pír' - hideg.
Ruhánk elfényli a pirkadót, ragyogtat mezítelen.
Vacogtat, hővé idéz', rög - port toporzékolt nyár.

3.

Egykor kalászos ring', vidéke mind' gonoszság.
Éje, a virrad - ragyog: sötétlőbb - felszínesedd.
Míg ébrenlétes álmat, virrasztásunk kékít - ege.
Anyánk elapadt teje, véné a „most” is éhe, jőve.
Kísért' öklend' - keser', „tudatos”: mezsgyehatár.
Észlelt zöldellése, csillagost sarjad' szűz - virág.
Meghalt szép anyám, a mindség hidegét világ.
Felégette mezők, elragyog' csokra - liliom rétje.
Fagyott rög, a kinőtt cipőm lépte, rége' télben.
Nincs más, maga didergő: tűz - rügy fáim közt.

Tündér vidéken, kóborlóm: mit festhet kőecset.
Eldobta' patakpart kavics, mozdul' világit éjben.
Test - véna lökte, pirost folyam: tudat - ősvíz.
Lenni, lehetni, indulni fel: menni - tűnni kékbe.
Követte mind', ki emlékezhet utolsó idegsejtje.
Varázslattal, ima szóit túl zengte' aranyharang.
A vélt' csengte' lépte, félhomályban eljőve est.
Midőn csillagit feszült mind', Golgotán idegen.
Megismerhette egyszerű szerep, tetemszerűt.
Test - sejtség, „szervese - lét” kő - színpadán.

Végül ki játszik halált, élőkért a „van” - világ.
Mit alakos, formabelit sejtet' a szült előttiség.
Színészet játszott anyaszerep, ember - siker.
Öregít ledérség, tömeg monológ: kitapsoltan.
Színpad fáit tűzre hát, játszit sarjadjon erdő.
Utcán, városát: járja, a halni epizód szerepet.
Végtelent, kor hűbelit: mit, gyermekit a lette.
Felnőttes kedv, kidobta játékaink sorra hát.
Éveink állomás, hol babák és játék mackóink.
Velünk utaznak, Apánk mutatta vasgőzösén.

4.

Igen: anomália, palota, őrt álló játék katona.
Csillagok, kövesedd szivárványit, tűz lovasa.
Hírbe' hozta, ege - földi vidék: éjbe tűnő vágta.
A vélt' árnyit, így magam: aranyláng porában.
Asszonyit a látott: lehelet ölen, szülte' jóslat.
Szellő pirosít, színesedd, emberré lehetni hát.
Nap - kör járt, mindség: „itt” - „univerzummá”.
„Lenni” adta - kapott, mássá - hason időt - tér.
Organikus - „energiát”, „halni - lette”, víg ének.
Dajkadal, bakaének, míg „eszméletes” a néma.

Másít, szólít cserreg - csivít, „kvantum” hang.
Utolsó, agy: elektron - kéket, hullámmón érve'.
Térben - „nincs”, magad szomj' képzetes tenger.
Képződ': „lenni” gondolt, fonód' szabad - gyöke.
Kagyló - testit, szín - elemít tört' üvegyöngye.
Indulni, határos - anyagit: mind' elvonatkoztatta.
Nagy víz eget, a pillanatos - pillanat töredékein.
Horizontális, míg fényeink múltbeli - sík: ragyog'.
Történés - napod, mindenkorit: „ott” teremni túli.
Evolúció: kagylóhéj testszövet - pírt, eldermedő.

Mozdulni túl ideg - ívét: sebeim ős - „fáj” világ.
Emberit: mezítelen, így készítette gyöngysor.
Egy bál, mit feled' - halni is: érint' szertepereg.
Természet - rend, a képzeletes tél követte nyár.
Élte mind' kalendárium Márciusát, rügy - fakad'.
Érintéseim mind' sebét, rög foszlottság gyolcs.
Égte rokka, kő - kerekén: holt szőhette éj - éjre.
Mind' remélt', magam sem tudott: míg fájdalmít.
Érezheti test - tudat, nincs anyai - ölért ragyogni.
Sincs ring, öregedd - érint, kéz vélt' csontit fehér.